

ΚΕΡΥΝΕΙΑ

Πατρίδα λυγερόκορμη κ' ελευθεροθρεμμένη,
πήρα την απόφασή μου
εδώ και είκοσι δάκρυα
εδώ και είκοσι αιώνων δάκρυα
να φιλέψω στη γη μας κρασί,
να μεταγγίσω στις φλέβες σου μέλι,
να μνηθώ μπρος στο βωμό σου
καθηλώνοντας μια-μια τις στιγμές
κ' ύστερα μην αποτολήσεις διακοπή.
Μην παρεμβάλλεις παρενθέσεις
Θάναι άδικο τόσων αιώνων προετοιμασία.

Όλα τάφερα κοντά
μη με διακόψει η σύνθλιψη,
μην επαναστατήσει αυτό το χαρτί.
Τα σκλάβωσα κάτω απ' τα δάχτυλα
μην του ξεφύγει κουβέντα,
μην του ξεφύγει αναστεναγμός.

Πατρίδα,
πρωτόβγαλτος ήλιος σε γέννησε,
παγωμένα τα στήθη που βύζαξες.
Δεν έχεις στα πόδια σαντάλια
μη σκουντουφλήσεις στην Οδύσειά σου
που μπερδεύεται σ' αναθυμιάσεις
αιώνων. (...)

Ευπόλητος Ιούλης
στα πόδια του Πενταδάχτυλου
διέγραφε την πορεία μας,
διαισθανόταν τη συνέχεια. (...)

Πατρίδα,
πολλά βράδσα χωρίς ύπνο
σαν οι κουρσάροι σου μαντάλωναν

την καρδιά
κι' αποκοιμιόντουσαν οι Φράγκοι
κ' οι Βυζαντινοί
στο Μεσαιωνικό όνειρο της ελιάς
που σμίγει με τον πεύκο,
κατέβαινες και τραγουδούσες
την παρθενιά της θάλασσας.
Άρχιζες εκείνο το παλιό
νοσταλγικό τραγούδι της άνοιξης
για την Αγία Ελένη
και τον Τίμιο Σταυρό.
Έβλεπες το κάστρο
του Άη Ιλαρίωνα να σκύβει
και να προσκυνά
κ' επαναστατούσε η ερημιά σου
γαντζωμένη στις πολεμίστρες του.
Πρώτα η νύχτα,
πρώτα η λαλιά της νύχτας
στη μόνωση
κ' η κουκουβάγια άντικρυ στο γλάρο.
Η ίδια κουκουβάγια
να επεμβαίνει στους αιώνες
που δεν κοιμούνται.
Εύπνιοι στη θάλασσα που τους γέννησε
τακτοποιούν τη μοναξιά τους. (...)

Τούτα τα βουνά, Πατρίδα μου,
επιβεβαιώνουν την πίκρα μας
και δε μπορούμε να γυρίσουμε
το κεφάλι απέναντι.
Τρυπώνουν στην ποδιά μας,
τρυπώνουν στο γέλιο μας
(Τί σόι γέλιο γελούμε, Πατρίδα μου;).
Δώσ' μου, Πενταδάχτυλε, εκείνη
τη δεκαεξάχρονη καρδιά π' άφησα
στο Έξι Μίλι
ν' αναπολεί μερόνυχτα
τα μάτια του Πανίκου (πού νάναι

τα μάτια σου, Πανίκο;).
Αγνοούμενα
σαν το Κερυνιώτικο κύμα,
ζωντανά σαν τη μέρα
και τον ήλιο π' αναπνέουμε,
ολάνοιχτα σαν την αγκαλιά
της μάνας σου που περιμένει
και ζωγραφίζει λεύτερο
τον Καραβά με την καρδιά
και τη νιότη σου που μύριζε
αρμύρα.
Δε χωράει άλλο η φωτογραφία σου
στο συρτάρι μου.
Δε χωράει άλλη σιωπή η καρδιά μας,
δεν χωράει τόση λεβεντιά τούτο το χαρτί.
(...)

Κρύψε τις έγνοιες σου, Πατρίδα,
μέσ' στις Κερυνιώτικες άνοιξες
που σούφερνε κάθε φορά
η θύμησή της.
Μη νοσταλγείς απόψε Κερύνια
και θα μαζέψω τα μάτια της
και να προσκυνήσω την αυγή.
Και θα μαζέψω τα χαμόγελά της
να στολίσω τον ήλιο μας.
(...)

Πατρίδα,
μύρισε Κερύνεια απόψε η σκέψη,
μύρισε πατρικό σπίτι
κι' αναλαμπές καρδιών,
μύρισε αυλή και τριαντάφυλλο
Στρώσε, Κερύνια, το τραπέζι
κ' έρχομαι,
έφτασα να γευτώ τα χρόνια σου,
έφτασα να γευτώ τις ρυτίδες σου,

τα γνώριμα σγουρά μαλλιά
του Άη Γιώργη,
τις γνώριμες ίδιες φωνές
των παιδιών του λιμανιού.
Θυμήσου, Κερύνια, τις φωνές τους.
Δεν κλείναμε μάτι τα μεσημέρια.
(...)

Αυτοί οι μινारेδες
στο τέρμα της Λήδρας
δε σε ειρωνεύονται,
Πενταδάχτυλε,
τους ειρωνεύεσαι.
Δε σε κατέχουν,
τους κατέχεις.

Με ρωτούσαν τα παιδιά μου
πώς ήσουνα.
Κ' είπα
μάζεψαν οι θεοί
τη γύρη του Ολύμπου
και σ' έφτιαξαν, Κερύνια.

(«Και η Κερύνεια μια ανοιχτή πληγή», Λευκωσία 1982)